

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΔΞΙΑΝΑΓΩΞΤΑ

ΠΩΣ ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

"Ένας ξένος φροσιδίφης διηγείται τα έξης δύο χωρακτηριστικά περιστατικά, των οποίων ύπηξε αιώτατης μάστιγης και τα οποία δείχνουν πόσον ανεπτυγμένη είναι μεταξύ των ζώων η άλληλεγγύη.

"Όταν κατοικούσα στην έξοχή, λέγει, είδα μία μέρα μία άγγελάδα ξεπλωμένη στα χορτάκια. Στα μάτια της και στα ρουθούνια της είχε μπεζντεί ένα κοπάδι από μυγίες και παρενοχλούσε το άμορο ζώο, το οποίο τού κάκωσ προσπαθούσε ν' απώλλαγι από τούς θρασείς έπισκέπτας του.

"Επρόσεξα όμως επίσης, ότι κάθε μέρα και κατά την ίδια ώρα περίον έπηγανε κοντά στην άγγελάδα μία κότα, η οποία άνεβαινε στο κεφάλι της και καθάριζε με το ράμφος της τα μάτια της και τα ρουθούνια της από τις μυγίες, κατατρώγοντάς τες.

"Η έγγρασια αυτή διαρκούσε πολλή ώρα και, όπως άντελήγηθη, και τα δύο ζώα ήσαν κατενυχιστημένα. Η άγγελάδα δεν ένοχλείτο καθόλου από τα ταπεινά της κότας. Μά και η κότα άνεβαινε στο κεφάλι της πλαγισμένης άγγελάδας, χωρίς την έλαχίστη ανησυχία, σαν ναμπαινε στο ζωτόει της.

Τώρα, πώς έπηλε μεταξύ των δύο ζώων η θαυμασία αυτή συνένωση; Η άγγελάδα πρώτη ανέκάλυψε το μέσον αυτό για ν' απώλλαγι από τα ένοχλητικά έντομα η η λαίμαργη κότα; Μήπως υπήρχε καινιά γλώσσα, άγνωστη σε μάς, με την οποία τα ζώα συνεννοούντα μεταξύ τους; Δέν ξέρω.....

Το δεύτερο περιστατικό είναι ανάλογο με το πρώτο και έχει ως έξης, κατά τη διήγησι του ίδιου φροσιδίφου:

"Είχαμε κρημασμένο άπέξω ίσι' το σπίτι μας ένα παταγάλο, μέσα σ' ένα κλουβί. Έξωγα, μία μέρα, είδα ναζαγεται και να κάβεται άπάνω στο κλουβί ένας σποινγίτης. Ο παταγάλος σκάλας άμίσσας στα σύρματα κ' έσπύσασε το κεφάλι του προς το μέρος του έσπυζέτου. Ο σποινγίτης τότε άρχισε έλαφρά—έλαφρά να τοιμάει με το ράμφος του το έπάνω μέρος της κεφαλής του φίλου του, ο οποίος έβλεπε τα μάτια του από εγχαριστήρι, γιατί άπλωτότατα τον έφειριζε.

"Αφού τέλειωσε αυτή η έγγρασία, ο παταγάλος κατέβηκε πάλι στο μέρος του κ' ο σποινγίτης πείριεσε άπέξω μ' ένα ύφος άνεπιόμοιο. Κατάλαβα ότι ήθελε την άμοιβή του, γιατί σε λίγο είδα τον παταγάλο να σπαρσάχει με το ράμφος του μερικους σπόρους άπ' την τροφή του προς το σποινγίτη, τούς οποίους εκείνος έσπύαζε με πολλή όρεξη.

Μήπως κ' αυτό ήταν άπλη συμπνοιας; Όχι βέβαια, γιατί συνέβη πολλές φορές και μεροστά πτά μάτια μου. Φαίνεται λοιπόν, ότι μεταξύ των δύο πουλιών είχε αναμολογηθεί μία φιλική συμφωνία άλληλοβοηθείας, η οποία έτηξτετο πιστά....

λατρεύω, ότι κανένα δέν ίγατώ στον κόσμο, εκτός από σένα!..

Μά ο Φραγάκος δέν γύρισε ούτε να την κωτάξει. Έβριγε θυμωμένος, έξαγριωμένος, άπελπισμένος....

"Η Ζακελίνα, άποσβολωμένη, τρελλή ίσι' τον πόνο της, τον ζύταξε πού άτομαζώνονταν κ' η καρδιά της σπαράσσων.

Θέλησε για μία στιγμή να τρέξει πίσω του, να τον συζητήσει, να κλάρη, να θρηνηση, να τον παρακαλέσει γονατιστή, να τον αναγκάση να την καταλάβη. Μά δέ βρήκε τη δύναμη.

Κι' άπελπισμένη, έβριγε κ' αυτή, χωρίς να γοισιά να ίδη πίσω της.

***

Την άλλη μέρα, η μητέρα της Ζακελίνας μετρε το πρωί στην κόμα της κόρης της, για νά την έπαινη, όπως πάντα, μά η Ζακελίνα έλειπε. Το κρεβάτι της ήταν άνεγγιχτο. Και μόνο στο τραπέζι της πλά άπήρχε ένα μικρό σημείωμα:

-Μητερούλα μου, έγγραφε η γ τομή κόρη, συγχώρησε με, μά δέν μπορώ να ζήσω πιά. Υποφέρω πάρα πολύ. Έκείνος πού αγαπάω και εξακολούθω ν' αγαπώ τρελλά δέν με κατάλαβε, και μού πήλαγασε την καρδιά πολυ-πολυ βαθειά. Μην με κλάψης, κορη μου μητέρα. Αν ζούσα θά ήμουν δυστυχισμένη, ενώ τώρα θά βρω στο θάνατο την ευτυχία και την άνάπαυσι πού τόσο έλπθησα... Φτωχή μου μητέρα, μητερούλα μου, χάραι για πάντα!..

'Η Ζακελίνα σου"

Κωτά το μεσημέρι βήχων στο ποτάμι τού ποτίμα της άτιγης νέας. Είχε λουλούδια στα μαλλιά της. Μία παλιά φωτογραφία του Φραγάκου στην τσέπη της. Και φανταίνε σαν ν' χαμογελούσε στον άξάνητο θάνατο τού άιώνιου θανάτου!..

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

(ΤΟΥ ΡΑΤΙΣΜΗΙΟΝ)

"Όταν τού χάριον η θεά, πάζει τα λουλούδια παιδιά, έγέννησε το μενεξέ με τη γλοχίη του όση και τη βαθεία του μυροδία και τα λευτά τα κάλλη του και τη γλυκειά του κόρη. Και τούδουσε τη ζηλετική της πεταλούδας όμορφιά κ' έπάνω από τα φύλλα του έσπύσασε περίσσια, καθώς έπάνω σε τρανή και πλούσια ζωγραφιά, τα πιο γλυκά τον χρώματα με τέχνη γυναικεία. Μ' άγάθη τον άρότησε: «Άζώμα τι μπορώ να πάρω από τα πλούσια που άλόγωνα βασιλεία και να στο δώσω στέλσιμα, παδί που τρυφερό, να σ' έζη η γη κομάρι της μες σε λουλούδια χίλια.»

—«Λίγο χορτάρι, μάνα μου, της είπε τ' άνοθο ταπεινά, για να μπορώ στον ίσαιο του να γουθώμαι παντοτεινά!»

Ο ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΔΑ

(ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΡΙΜΠΛ)

Σε κάποιο κούλιμα γλυκό πού ένα ποτάμι φάλλει, Φύλλα άσημένα κλέβοντας τρελλά μες στο χορτάρι, Πού λάμπει ο ήλιος στα βουνά, περιήρανε ως προ- (βάλει

Μικρή κοιλιάδα άπλώνεται, μωρόφοτη, όλη γαλή.

Νέος στρατιώτης, μ' άνοιχτό στόμα, γυμνό κεφάλι, Τον τράχηνον του λούφοντας σπού ζώοντο το βλαστάρι, Κοιμάται: κ' έχει ξεπλωθεί στής γλώης την άγκάλη, Χλωμός στο καταπράσινο, φωτόλοστο κλωνάρι.

Κοιμάται—στά σπαθώζορα τα δύο τον πόδια άπλώνει, Χαμογέλαει σαν άρροστο παιδί μες στ' όνειρό του, Φύση! αναούσιέ τον, γλυκά, θεομά: κοιμόναι!...

Κοιμάται—το ρουθόνι τον στίς είνωδες δέ φρίσσει— Στον ήλιο έχει το χέρι τον στα στήθια του άκου- (μπαίσει

Ξεγναστος: έχει δύο πληγές μες στο δεξι πλευρό (του!

Μετ. Γ. ΞΥΦΤΕΡΗ

ΟΙ ΧΟΡΙΣΜΕΝΟΙ

(Της Marceline Desbordes Valmore)

Μη γράφεις πιά! Είμ' άρροστη και θέλω να πένθω Φύσιμη αγάθη δίχως σε ίνε τα κούλιμα Ξανάβλασα τα χέρια μου στα στήθη μου έναχο. Πού να σε σφίξουν δέν μπορουν σαν της νεαχός τα (χέρια.

Μη γράφεις πιά!

Μη γράφεις πιά! Νά σβήνουμε ξέρομη' άπ' ώρα σ' (ώρα,

"Αν σ' αγαπούσα, το Θεό, όττα να τ' ήδης, καρέ, Μες τ'η σιωπή σου το ν' άκούς πώς με λατρεύεις τώρα Είμ' σ' ν' άκούς τον ούρανό δίχως να πάζ ποτέ.

Μη γράφεις πιά!

Μη γράφεις πιά! Φοδύμα σε και τη δική μου μήμη Πού τ'η φωνή σου φράζε και όλο με φωνάζει, Μη δείχνης το νερό σ' αυτόν πού δέν μπορει να πίνη, Μιά άγαπημένη έπιστολή σαν την είκόνα μουάει.

Μη γράφεις πιά!

Μη γράφεις πιά. Τα λόγια αυτά να γράφο δέν τολμώ Σά να τα χίνη η γλυκειά φωνή σου στην καρδιά μου Σαν μεσ' από το γέλιο σου να λάμπουν τα ποσά Κού α' ν' αποτυπώνονται μ' ένα φίλι βαθειά μου.

Μη γράφεις πιά!

Μετάρφρασις: Γ. Λιμς.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΔΑΩΝ

Τέσσερα πράγματα φέρνουν θάνατο. Κακή γυνάικα, διεστραμμένος φίλος, δούλος αϊθάνης, σπύι δ- που φοληράει φειδί.

Ινδικό γνομικζό.

"Όσο φίλο κ' άν ίνε το δέντρο, τα φύλλα του πάντα θά πέσουν στη γη.

Κινέζικο γνομικζό.

